

ДУХОВНІСТЬ

Якби людина взяла себе лише протягом одного дня на контроль проти гріха, що твориться в помислі, слові, вчинку, і при кожній заувазі його совістю ставила себе на коліна, то, певно, протягом дня мало устала б з них. Та ми себе не контролюємо, і так звикаємо, уживаємося з гріхом, що він уже й гріхом нам не видається, а нормою життя. Але, давайте, не будемо зараз говорити про всю ту багатогамну полову, що насідає щоденно на наш серця, на наші родини, а поговоримо про гріх велетенського плану, від якого сіється тої полови-чортополоху уже не по днях, а по літах, по життю. Це – гріх пияцтва.

Коли людина кінчає життя самогубством, ми змерзаємо від жаху: який гріх! Так, самогубство – страшний і непрощений гріх. Але як ми близько дивимось і як недалеко бачимо. Гляньмо на своїх сусідів, близьких, рідних, котрі люблять випити; гляньмо, як маленькими краплинами з дня у день, з місяця в місяць окремі з них, а може і окремі з нас, убивають у собі життя. Який підступний диявол: як він непомітно з'їдає і висушує цим зіллям кров у людських жилах, як непомітно міняє він образ людський, не залишаючи і рисочки від попереднього, Божого.

Може настав час сказати окремим людям, які давно розмили і переступили межу людяності, що пияцтво – це не хвороба. Це не соціальне зло, за яке легко заховатися багатьом, а безвідповідальність за власне життя. Якби ж то тільки за власне! Якби ж то тільки вони одні страждали від своєї дурості! Може варто сказати таким людям прямо, що вони не хворі, вони – самогубці, вони – злочинці, і уже давно ходять поміж нами живими трупами, отруюючи життя рідним, життя суспільства. Може, варто так сказати, бо надто довго ми колісали п'яниць у колісках диспансерів, вважаючи їх хворими. Але від нашого співчуття мало з них ставали кращими, і часі страждань у їхніх сім'ях не переставали наповнюватись сльозам. І якби ці часі зі сльозами згодом не перетворювались у часі отруноту злобою і не росли потенційних майбутніх злочинців суспільства, то можна би й далі люлювати нам пияків і жаліти їх: ох, людина хвора; ох, не має сили взяти себе в руки; ах він п'є, бо у нього в сім'ї негаразди...

А може, не жаліти п'яниць не по-Божому, може, це не по-людяному? Нехай кожен відповідь на це запитання своїм серцем. Не знаю, як можна жаліти і розуміти людину, яка сама себе не жаліє, не поважає і не бажає розуміти і жаліти рідних дітей, яка перетворила свідомо сама себе у вонюче болото. Навіть тварина,

позбавлена розуму, почуття гідності, ніколи не падає так низько, не стає такою гидотною, як п'яниця.

Так, алкоголь – це отрута. Але яд буває і лікарством, якщо його вживати помірковано, з розумом. Тому і Книга Життя, і багато святих учили не змішувати вино – творіння Боже, з пияцтвом – творінням сатани. Все добре, коли все в міру. Пиймо, як казала одна мудра духовна подвійниця, але не зустрічимося опісля під столом. А якщо не уміємо себе тримати в рамках і після "кубка вина" межі людяності не бачимо, то не пиймо взагалі. Подивимося на п'яного зі сторони. Це гідке чудовисько, схоже на людину. Особистості, гідності там уже давно нема – диявол усе зруйнував. Та ми ще назива-

емо це хворобою, яку спочатку гідно і велично, а згодом, як мерзоту, даруємо самі собі. Не дивимося з пошмишкою на уже zdegradovanogo алкоголіка, а подивимося на себе, сьогоднішнього, що ще гідно сідає за стіл з гідними друзями, але уже насолоджується одурманенням пивом. Як приємно посидіти, погмоніти: нема проблем, життя простіше, краса і сила у тілі ще п'янять не менш спиртного...

Не усміхайтесь з останнього! Бо завтра, якщо не скажете собі "ні" сьогодні, будете уже пити і не нап'єтесь, будете засинати у п'яному безумстві і прокидатися в смутку і сірості, будете знову тягнути до стаканів...

Не усміхайтесь сьогодні гидливо, а скажіть самі собі «ні», аби завтра не опинилися на його місці, і гидливо не відвертали від вас лица люди.

Не усміхайтесь байдуже, а огордіть своє життя від поступового умертвіння.

З цього приводу апостол Павло дав нам строге правило. Зауважмо: не пораду, якою людина могла, а чи не могла б скористатися, а правило життя: а

Подивимося на себе – називаємося християнами, але по чому впізнати, що ми істинні віруючі? Приходимо з церкви по великих святах, сідаємо за застелені столи і перше, що робимо – тягнемо руку до пляшки зі спиртным і... святкуємо. Згодом, через рік-третій, дивимося на дітей своїх і починаємо "виховувати", що, мовляв, тобі ще рано до пляшки тягнутися. Але хіба ми їх цього не навчили своїм життям? Як за діла наші судитимуть нас, – так не словами, а життям своїм ми виховуємо сім'ю, дітей у ній, так життям своїм будемо суспільство.

П'яниця – свідомий самогубець. Але поки він себе удавить – скільки душ погубить! Страшна і гидка п'яна людина. Святий Іоанн Златоустий про таких писав: "

П'яниця Царства Божого не наслідую. І хай він не наслідую, бо царство для себе створив уже тут, на землі, у горілці і вині. Але якщо цей "царственник" щоденними бісівськими вояжами потягне до свого раю ще й усю сім'ю, дітей, що тоді? Ось у цьому і вся трагедія. Саме на вершечку цього розуміння п'яницю уже перестаєш жаліти, як людину. Але, як злочинця (будемо казати бездуховного), треба ізолювати від сім'ї, від дітей, від суспільства. Окремі отці Церкви, посилаючись на світлу благородну християнську мораль, радять таким друзинам, якщо вони обвінчані, запасатися терпінням і донести цей хрест до кінця, так як при шлюбі вони клялися на Євангелії любити один одного, і нести хрест один одного і в радості, і в нещасті до кінця життя. Такий високий гуманізм підходить, звичайно, для високих гуманних дружин, сильних духом. Але якщо вони не такі; якщо лукавий щораз при чергових бурях колише їхніми душами, то чи варто, спасаючи одну душу, ужити осатанілу, погубити душі цілої сім'ї? Нехай кожен міркує, зважує, думає серцем.

Є, звичайно, різні п'яниці, різної ступені деградації, але й є різні дружини, сім'ї, діти. Є такі, що самі своїм способом життя, поведінкою, нестриманістю, вульгарністю провокують чоловіка поринути у чарку. Тільки з Богом можна вибратися благополучно з цього багна, якщо хоч одному з подружжя дорога сім'я, діти, дорога честь роду.

Та як би важко не було, з яких би сторін не підходили ми до вирішення цієї болічної драми, для духовних людей залишається один обов'язок і один шанс – це усердні молитви і усердні духовні діла по спасінню душі п'яниці. Так, п'яниця – самогубець, бо поступово день від дня убиває у собі життя. І важко сподіватися, що такий коліс прозріє, покається у гріхах, причаститься Святими Дарами і відійде до Господа. Такі, здебільшого, знаєте, як помирають. Тому рідним потрібно молитися за них. Потрібно, бо невідомі гріхи самою людиною, не спалені за життя Святим Причастям, нікуди не діваються, а легко і непомітно лягають на долі дітей, онуків, правнуків. Ось чому треба

Щоб Твоя свята опіка
Нас не покидала".

А любителям випити, повеселитися і вдома повоювати скажемо словами святих отців Церкви: "Не думай, що за своє безголов'я будеш один страждати. Ти відстраждаєш і за тих, хто терпить твоєї дурості; за тих, за чий рахунок паразитують. Ти уже тут, на землі, став для них і чистилищем, і пеклом, і усіма митарствами...". Думай і молись, поки не пізно.

Помолимося:
Отче мій, тяжко і гірко мені. Поможі мені, Боже. Убий тягу мою до спиртного. Дай мені сили убити у собі цю недугу, яка губить мене, з'їдає мене день за днем. Я відмовлюся від прокляття цього во ім'я життя, во ім'я себе, як людини. І ти, Господи, допоможи мені. Амінь.

Господи, Спасителю наш, зглянься милосердним Твоїм оком на одержимих недугою пияцтва (ім'я). Ти віддаєш про скорботу їхню від недуги цієї, знаєш про немичність природи і, бачиш силу великого і лукавого спокусника. Врозуми затьмарених розумом, вилікуй одержимих, утверди їх у поміркованості, скріпи у стриманості, і хай відродиться у них бажання спасти душу і долю свою.

Всесвятий Боніфатію, почуй мене, одержимого згуби пристрастю до алкоголю, до пияцтва.

О святителю Божий! Як за Твоєю молитвою примножилось вино для користі Церкви й на радість убогим, так нині блаженний, поменш його там, де воно приносить шкоду, визволи від пристрасті до нього (імена). Зціли їх від тяжкої недуги, скріпи їх, слабких, дай їм, немичним, міць і силу витримати у спокусах, що гублять їх. Поверни їх до здорового і тверезого життя, настав їх на дорогу праці.

Допомагай їм, угоднику Божий, Боніфатію. Амінь.

Як радять духовні отці, як життя підтверджує, людям, якими оволоділа пристрасть до алкоголю, велику поміч дають сорокаденні читання Акафиста на честь ікони Божої Матері "Неспиваема Чаша", а також Акафист в честь святого мученика Боніфатія. Їх можна читати або самій людині, або рідному, близькому за одержимого пристрастю алкогольною.

Не лінуйтеся, молись до чудотворної, повної зцілення і ліку ікони Матері Божої "Неспиваема Чаша". Моліться і віруйте, що за вашими молитвами сили Світла небесного зійдуть вам на поміч.

"Неспиваема Чаша" завжди у нашому краї була у великій пошані. Акафист до неї відправлявся і відправляється і дотепер у багатьох церквах Західної України на прохання віруючих.

"Неспиваема Чаша" — дійсно неспита, бо Агнець її, наш Спаситель, споживаний нами, але ніколи не спожитий. А Мати Божу з підняти ми вгору руками воздає Богу цю жертву — Свого Сина, що перейняв кров і плоть її пречистої крові, у пренебесний жертвник за спасіння світу. Вона, Пречиста Діва Марія, молись за нас, грішних, закликає і нас молитися за визволення від низьких, згубних пристрастей, припадаючи до невичерпного живого джерела "Неспитої Чаші" Христа.

до невичерпного живого джерела "Неспитої Чаші" Христа.

* Багато п'яниць передчасно помирає – страшний суд буде на них. Їх судитимуть з самогубцями.

* Багато з тверезників зробилися п'яницями через чарку для апетиту.

* Ви кажете, що вірите, а значить кари Божої боїтеся?

Коли б віра ваша була сильна, то і думки були би чисті, і почуття святі, і діла благородні.

* Хто п'є, швидко падає в пропасть гріховну і вмить губить усі плоди своїх попередніх духовних надбань.

* Придбайте образ Богоматері "Неспиваема Чаша" і моліться до неї чи за себе, чи за рідну людину. Матір Божу — наша Заступниця і Помічниця: хто уповав на Неї — нікого не залишила без справленої надії.

* Зробіть самі внутрішній крок назустріч Богу — і Бог вас визволить від алкогольної пристрасті.

* Вірте Богу. Бо хто мало вірує, той мало одержує.

* Усе зло у нас — від недостатності, а то й слабкої віри, що Бог дивиться на нас, що за все треба платити.

* Скажи своїй алкогольній пристрасті: "Я дала тобі владу над собою, сатано, я можу тебе і позбавити її". Прокиньтесь до усвідомлення сили себе, вона є у кожного з вас.

* Коли людина починає жити з Богом, уже починає мінятися на добре: темнота — світлом, земне — небесним.

* Пияцтво — страшний і непрощений гріх. З будь-якого найпостиднішого гріха можна устати і спастися. Падаший п'яниця не бачить уже ні гріха, ні Бога. Не падайте так, аби уже не могли устати — живіть з розумом. Але найбільше — живіть з Богом.

Калина БАТАМАНЮК.

АФІША

Пересопницькому Євангелію
450 років

ПРИЙДИ І ПОДЯКУЙ
БОГОВІ

у програмі:
- духовий оркестр (Львів)
- молодіжні хори (Ківерці, Луганськ)
- молитва подяки
за Біблію, за хліб, за Україну

запрошуємо
13 листопада
о 15 год

РБК (Док)

ВІРНИМИ БУТЬ

До закінчення літо прийшло –
Скоро осінь дихне холодами...
І хоч добре нам влітку було,
Ща воно розпроцастється з нами.

Є початок усьому й кінець –
Цей закон добре знає з нас кожен.
Щақ назначив Небесний Отець
І втікти ми від нього не зможем.

Бог рахунок веде наших літ,
Він бажає нам нагадати –
Щақ як ми народилися в світ,
Щақ й прийдеться його залишати.

Вік наш повністю в Божих руках –
Цьому ми повинні підкоритись,
А коли закінчимо свій шлях земний,
Перед Господом прийдеться з'явитись.

Бог покличе на праведний суд,
На який будем змушені стати,
І все те, що посіяли тут,
Щам прийдеться колись пожнати.

Дай нам Боже, про це нам'ятать,
До кінця – вірними бути,
Щақ навчи насі дні рахувать,
Щоб нам серце розумне набути.

Тетяна САХОВСЬКА,
церква АСД, м. Ківерці.